

mervejr: høj Luft, blaa Himmel, solbeskinnede Skyer, megen Fuglesang, hist og her et Kalvebrøl, overalt den frodigste Grønhed, bløde Linjer, frie Udsyn — og en ensformig, flad Horisont. Selve Fremstillingsmaaden var paa lignende Maade helt igennem baaret af den nationale Aand. Pastor Blomberg var som Prædikant først og sidst Æstetiker, og med sin folkelige Stil tilhørte han i saa Henseende ganske den kirkelige Retning, der var baaret til Verden af den grundtvigske Salmesang, og som aldrig tabte Præget af sin digteriske Oprindelse.

Det var dog ikke netop Bogens Form, der fængslede Per, saa han endog var nærved at glemme Frokosttiden. For Sprogets Billedkunst havde hans Udvikling i Matematikens og Naturvidenskabernes Skole kun gjort ham i ringe Grad modtagelig. Det var stadig Beviset, han søgte bag de blomstrende Ord; det var Tanken, han forfulgte for at naa ind til den endelige Løsning af det ene, store Spørgsmaal, der nu var blevet ham selve Livets Kærne.

Allerede ved sine to Samtaler med Pastor Blomberg havde han jo faaet en Forestilling om dennes Kristendom, der var saa overraskende ulig den, hvori han selv var bleven opdraget. Først nu forstod han dog, hvad Hofjægermesterinden altid havde sagt om hans Prækner, at de virkede saa vidunderlig beroligende. Hvor var man ikke her